

Juhász Róbert

Közepesen átsütve

a konyhából zuhogás
majd halk sercegés hallatszik
hideg nyers hús a forró serpenyőn
az ütlegelés célja a rostokat összekötő
kollagén fellazítása hogy sütés után
porhanyósabbá váljon az étel
egy jó klopfolónak vasból van a feje
amit szinte elég csak elejteni és hagyni
hogy a saját súlyával dolgozzon

hetek óta üveges tekintettel bámulom
a küzdősportos videókat
azokat a pontokat a testen
amiket jobb lenne nem érezni
mint egy zálogház unciákban
méri a kesztyűket minél természetesebb
annál kevésbé fáj nagyobb felületen oszlik el
rajtunk a bántás a napok előrehaladtával
olvad az öklökön a takaró
a legalját bareknuckle meccseknek hívták
az idő őszinte rombolása
a vér aláfutása

a külön töltött napok az egymást
vizontlátókra egyszerre szakadnak rá
szemvillanás alatt zuhannak le
a ráncok és a képeket melyeket egymásról őriztek
magukban pusztá kézzel veri agyon a felismerés
az ebéd elkészül közben de kérdéses
hogy ezt meg lehet-e valaha emészteni

Formalin

hónapok alatt nőttek
paloták a dombtetőn lábuk elé
némán öklendező panoráma borult
az udvarban üvegfalú medence
szűrte a város fényeit
a rojtos nyalábok hunyorgó csillagokként
szaladtak szét a szilícium-dioxid hullámain

a kertésziú a gyepet szellőztette
rést nyitott a levegő a csapadék
és a tápoldatok számára
észre sem vette hogy az ő
tüdeje telt meg
a lehetetlenül kék vízzel

egy gyermekkor állatkertjének
akváriuma ázott benne
fókák úsztak körbe az ujjak nyomán
rugalmas testük ívben hajlott
homályos árnyak lebegtek
kása remegés érintőképernyő

tíz óra tíz
azon töprengett ki gondolhat rá
mellkasában apja jeges szíve egy rög
már elindult s csak remélni lehet
hogy felolvad mielőtt elakadna
a virágok hálásak a törődésért
ha szépen bánunk velük
bárkit megtanítanak
egy nap alatt elhervadni

Lefolyó

a sötétben nem látom csak érzem
ahogy a medence falevelekkel telik
becsapott rovarok merülnek
lassan a mélybe menthetetlenül

bármennyi folyadékot szívtam fel
nem tudtam benned megdagadni
mit üzenhetnék az udvaron
hirtelen keletkezett kis folyókkal

dombtetőn lakom
mikor a felhők szétszakadnak
nekitolom a vésőt a holdnak
s a kivert dugó helyén maradt
lyukon lefolyhat az éjszaka
a látvány szomorú
a hajnal szárazon maradt halágyában
mindenütt hazuggyöngyök hevernek

NÉMETH JÁNOS: Kiállítási enteriőr

